

[Anders Andersen.]

Det vil — som det også er nævnt af tidligere talere — afhænge af den videre udformning af de regler, som skal være gældende. Men er man sikker på, når man taler om kvalitetsost, at det så alene vil blive til fordel for Danmark? Kunne det ikke lige så vel tænkes, at det måske også kunne blive til ulempe for den danske eksport? Jeg synes, der er grund til at pege på disse ting, fordi de jo ganske enkelt fortæller os, at der ikke har været mulighed for at skabe nogen som helst sikring for landbrugseksporten fremover.

Når man taler om, at disse vanskeligheder ligger foran os, så er der vel grund til at hæfte sig ved den udvikling, som har fundet sted inden for de områder, hvor landbrugsordninger er gennemført. Vi var oppe på en ægkesport til Vesttyskland, der blev betalt med 264 mill. kr. i 1959; denne eksport har siden markedsopbygningen været gradvis faldende og var i 1963 nede på 72 eller 73 mill. kr. Jeg synes, det viser den linje, som har været i udviklingen på dette område. Hertil kommer den totale lukning, som vi nu står over for. Den samme udvikling har vi for flæskets, for søernes, vedkommende, hvor vi i det år, da vi lå højest, i 1960, lå på en eksport af 190.000 stk. I 1963 lå vi på 126.000 stk. For fjerkræets vedkommende var vi inde i en voldsom ekspansion, som kulminerede i 1961, altså umiddelbart før landbrugsordningerne også på dette område sættes i kraft; også dér er vi nu inde i en nedadgående periode, selv om den har været mindre kraftig end på de før nævnte områder.

Når man nævner tallene for eksport til fællesmarkedet, bygger man dem op på, at der har været en betydelig stigning i eksporten til Italien, som alene omfatter den voldsomme udvikling i vor kødeksport. Dette område har jo hidtil ikke været inde under landsbrugsordningerne, og ved at nævne Italienseksporten tilslører man den udvikling, som faktisk har fundet sted på de områder, hvor man nu i halvandet år eller

mere har haft landbrugsordninger gennemført. Jeg synes ikke, der er nogen grund til over for offentligheden at skjule den udvikling, som finder sted på disse områder, og som jeg tror at kunne sige med nogenlunde sikkerhed også vil finde sted på de for os meget mere vigtige områder, nemlig mælkesektoren og kødsektoren, når disse markedsordninger sættes i kraft.

Jeg er da fuldstændig klar over, som jeg også har givet udtryk for ved andre lejligheder, at så længe vi er i et sælgers marked, vil disse vanskeligheder ikke tegne sig så tydeligt, som hvis vi kommer i et købers marked, men det ville være en kortsigtet betragtning at slå sig til tåls med en sådan tingenes tilstand. Vi så, hvor kort afstand der var fra at være i købers marked til at komme i sælgers marked, og det er jo et spørgsmål, om den anden vej ikke kan være lige så kort, og at vi derfor, inden vi tænker os om, kan stå i et købers marked; så vil disse landbrugsordninger virke med deres fulde styrke, så vil de afgifter, vi kommer til at betale, belaste det danske samfund og de danske producenter.

Må jeg nævne, at vi jo betaler eller har gjort det indtil lukningen af ægkesporten over 2 kr. i afgift på hvert kilo æg, der eksporteres til Vesttyskland, og betaler for søerne omkring ved 1 kr. 38 øre i afgift for hvert kilogram. Tilsvarende betaler Holland for æggenes vedkommende kun ca. 81 øre og for søerne ca. 86 øre. Det er netop det, som er ideen i hele fællesmarkedets landbrugspolitik: at tilgodese den indbyrdes samhandel og gøre det på bekostning af de lande, der står udenfor.

Når der i denne forbindelse fra forskellige side har været henvist til langtidsaftalen og Vesttysklands forpligtelser over for Danmark i så henseende, ja, så må jeg se sådan på det, at den fuldstændige lukning for vor ægkesport er en tilsidesættelse af Danmarks og Tysklands handelsaftale gennem langtidsaftalen. Det vil altså sige, at vi nok gør klogt i ikke at stille for store forventninger til de forpligtelser, som langtidsaftalen